

DIỄN VĂN KHAI MẠC KHÓA I

THIỀN VIỆN CHƠN KHÔNG (1971 - 1974)

Thiền Viện Chơn Không , ngày mùng 8 tháng 4 năm 1971

Kính thưa quý vị ;

Sở dĩ chúng tôi thành lập *Thiền viện Chơn Không* này bởi có nhiều lý do :

I. TRỪ DỆP MÊ TÍN VÀ LÝ THUYẾT SUÔNG :

Việt Nam đang mắc hai bệnh nan y : Phổ biến mê tín và lý thuyết suông.

Số Tăng Sĩ ít học muốn hoằng hóa Phật pháp, họ không có phương tiện nào khác hơn là, tổ chức cúng kinh, cầu an cầu siêu, thậm chí coi ngày, xem tướng, xin xăm bói quẻ, cúng sao cúng hạn, Phật sự của họ chỉ loanh quanh chỉ bao nhiêu việc đó. Song với thời chiến tranh này việc ấy rất thanh hành, ví con người đã mất hết lòng tự tín. Cho nên các chùa thường tổ chức cúng kính cầu nguyện xin xăm, bói quẻ, được đa số Phật tử hưởng ứng, tới lui tấp nập cúng dường sung túc. Nhưng sự thanh nhàn này chỉ tạm thời thôi. Vì một ngày nào đó, thái bình trở về trên đất nước, chừng ấy con người sẽ tin tưởng vào tự lực của mình. Khi đó những nơi gieo rắc sẽ bị đào thải. Hơn nữa, Phật giáo là giáo lý giác ngộ, trái hẳn với mê tín và ỷ lại. Nếu người truyền đạo mà gieo rắc mê tín là phản bội với đức Phật vậy.

Số Tăng Sĩ hữu học thường dùng sự giảng kinh, thuyết pháp dạy học làm phương tiện hoằng hóa. Đối với sự truyền bá này rất hợp lý, gieo cho mọi người niềm tin Phật chơn chính. Song, vì nặng lòng hoằng hóa các vị tăng này không có thời giờ tu tập. Bởi thiếu sự huân tu, nên khi xúc duyên đối cảnh, các vị Tăng này không có đủ sức tự chủ. Vì thế mà sanh đắm nhiễm dục lạc thế gian, hoặc sân hận bộc phát, làm trò cười cho thức giả. Sự việc như thế là do có học mà không có hành, có hiểu biết mà không có tu, chỉ là lý thuyết suông mà thôi.

Thiền Viện là chỗ học ít tu nhiều, mỗi tháng chỉ học một tuần còn ba tuần thực tập. Có tu học, chúng ta mới khỏi lối “ *Lý thuyết suông* ” Có tu có học chúng ta mới có khả năng dẹp sạch phiền não của mình và dạy người dẹp trừ phiền não. Được như vậy mới hợp với đạo giác ngộ giải thoát và gieo rắc sự thật để cứu khổ chúng sanh, dứt sạch mê tín dị đoan.

II. KHAI THÔNG ĐƯỜNG LỐI TU HÀNH :

Phương pháp giáo dục ngoài đời, cấp tiểu học ông thầy chỉ dạy cho học trò học thuộc

lòng những bài văn danh từ và tập viết đúng chữ đúng câu, không cần tìm hiểu nghĩa lý sâu xa. Cấp Trung học cho học sinh học tổng quát về các môn, nhưng chưa chú trọng thực hành. Đến cấp Đại học, tùy sinh viên chọn lấy một môn nào thích hợp với mình, học và thực tập hẳn môn ấy. Có thể sinh viên sau khi ra trường, mới là người hữu dụng cho quốc gia.

Phương pháp dạy đạo cũng thế, tu sĩ mới vào chùa chỉ cần học thuộc lòng kinh chú để trì tụng thôi. Sau khi đã rành kinh chú tụng niệm, tu sĩ phải học khái quát hết kinh điển quan trọng. Đến cuối cùng tu sĩ phải chọn lấy một pháp môn nào trong kinh luận mà mình thích hợp để tu hành đến chỗ chứng quả. Được vậy, sự học đạo mới có ngày viên mãn.

Song khổ thay ! Phật giáo Việt Nam hiện giờ chỉ có hai giai đoạn đầu mà không có giai đoạn cuối. Cho nên có lắm Tăng sĩ sau mười năm học đạo ở chùa, vẫn không biết mình đang tu pháp môn gì ? Đó là chỗ bế tắc, khiến nhiều Tăng sĩ đi giữa đường rồi lui sút, hoặc đâm ra thụ hưởng.

Tu viện ra đời để khai thông chỗ bế tắc ấy. Tăng sĩ sau khi đã hiểu khái quát Phật giáo, muốn chuyên tâm tu Thiền hay Tịnh thì vào hẳn tu viện Thiền, Tịnh mà tu nơi đây sẽ khai thác triệt để phương pháp tu, khiến Tăng sĩ thấy rõ đường lối tu hành của mình cao siêu thanh thoát, để vui tiến không dừng, lại tạm đủ tiện nghi để khỏi bận tâm lo nghĩ về sự sống. Nhờ đó, Tăng sĩ sẽ tiến mãi không lùi và ngoài sự tu không còn nghĩ gì khác.

III. SỬA ĐỔI SỰ TU SAI LẦM ĐEM LẠI SỰ TU CHÂN CHÍNH

Phong trào học Thiền, tu thiền đang chỗi dậy trên lãnh thổ Việt Nam. Khá nhiều tu sĩ đang tu thiền và đã tu thiền. Song, những người đã tu ấy có nhiều người bị cuồng loạn, hoặc bệnh tật. Đó là lý do khiến nhiều người kinh sợ, cho rằng “tu thiền dễ điên”. Nhưng có biết đâu, những người nói tu thiền đó, sự thật họ không có tu thiền gì hết. Vì chính họ chưa biết thiền là gì ? huống nữa là tu. Bởi không biết thiề, nên nghe ai dạy ngồi yên quán thế này tướng thế nọ, họ cho đó là dạy thiề. Những tệ hại của những người tu thiền xảy ra, đó là bởi tu mù luyện quán gây nên.

Tu Viện Chơn Không ra đời cố sửa những sai lầm ấy và gây dựng lại đường lối tu thiền đúng là Thiền Tông Phật giáo. Cho nên trong Thiền viện ra đời là thời vào Phật giáo Việt Nam một luồng sinh khí mới, khiến cho Tăng sĩ Việt Nam thấy rõ đường hướng tiến thủ của mình, đồng thời đem lại cho Phật giáo Việt Nam đường lối tu tập vững chắc.

Tuy nhiên, danh từ Thiền viện chúng ta thấy rải rác dựng trên các ngôi chùa nhỏ có lớn có, họ chưa ý thức rõ rệt Thiền viện là thế nào ? Đó là chỉ dùng làm danh từ, chứ không có thật chất Tu Viện. Tu Viện dùng đúng ý nghĩa của nó là chỗ đào luyện những dòng tu theo một lối tu chuyên môn của dòng ấy. Thiền viện cũng là nơi chứa rất đông Tu sĩ cùng một chí hướng đồng một hạnh nguyện. Thiền viện đã vạch sẵn một đường lối tu hành và sự học tập có đường hướng rõ ràng. Đây là khái quát những lý do căn bản do

sự cần ích của Thiền viện, nếu đi sâu vào chi tiết thì quá nhiều, không có đủ thì giờ trình rõ cùng quý vị.

Sau khi dứt lời, chúng tôi ước mong Phật giáo Việt Nam sẽ ra đời nhiều Thiền viện nối gót theo Tu Viện Chơn Không này.

Kính chào quý vị
Viện chủ
THÍCH THANH TỪ